

Următoarea vizită. La fel ca Cel-fără-nume din romanul lui Manzoni, putem și noi să rămânem uimiți de faptul că un singur om poate fi cheia de boltă a rezolvării tuturor suferințelor noastre

Papa Francisc la Milano Speranța unei îmbrățișări

De Julián Carrón

Dragă domnule director, gândindu-mă la vizita papei Francisc la Milano, mi-au venit în minte câteva pagini de care sunt foarte atașat și pe care cititorii *Corriere* le cunosc foarte bine; mi se pare că ele descriu sentimentul multora dintre noi din aceste săptămâni: o așteptare plină de curiozitate.

«În lumina slabă a zorilor se deslușeau pe drumul din fundul văii țărani care treceau cu pas grăbit și alții care ieșeau din case și porneau la drum, toți îndreptându-se cu mare grabă spre același loc, către gura văii, în dreapta castelului. Și se puteau vedea destul de bine hainele și ținuta lor de sărbătoare. „Ce dracu au toți ăștia?” (...) Cel-fără-nume rămase rezemat de fereastră, privind atent acest tablou plin de mișcare. Se vedeau bărbați, femei, copii mergând în grupuri, perechi sau singuri. Când unul ajungea din urmă pe cel dinaintea sa, se întovărășea cu el, iar cel ce ieșea din casă se însoțea cu cel dintâi care-i ieșea în cale, și mergeau așa împreună, ca niște buni prieteni, către o țintă știută. Toate mișcărilor lor arătau limpede o grabă și o veselie comună. (...) Privea, și tot privea, și simțea cum îi crește în suflet marea curiozitate de-a ști ce putuse trezi același entuziasm la oameni atât de deosebiți? Puțin timp după aceasta, „bravul” veni să-i raporteze că Federigo Borromeo, arhiepiscopul Milanului, sosise în ajun. (...) Rămas apoi singur, stăpânul urmă să privească, și mai gânditor, în fundul văii. „Pentru un om! Grăbiți și veseli cu toții, ca să vadă un om! Și totuși fiecare dintre oamenii aceștia trebuie să aibă un demon al lui care să-l chinuiască. Dar niciunul, niciunul nu poate avea un demon mai rău ca al meu. Niciunul n-a petrecut o noapte ca a mea! Ce are în el omul acesta de poate să-i facă pe toți așa de voioși? (...) Oh, dacă s-ar găsi și pentru mine cuvinte să mă aline! Da ... de ce nu m-aș duce și eu? ... De ce nu? ... Mă voi duce, mă voi duce! (A. Manzoni, *Logodnicii*).

Și noi suntem cuprinși de suferințele noastre. Dar tocmai conștientizarea nevoii noastre infinite ne poate face atenți la cel mai mic semn care ar putea vesti un posibil răspuns. Și noi, la fel ca Cel-fără-nume, putem rămâne uimiți că un om, un singur om este cheia de boltă a rezolvării suferințelor noastre. Venirea Papei la Milano pentru mine înseamnă că această posibilitate se întâmplă din nou. Și odată cu Cel-fără-nume îmi spun mie însumi: «Mă voi duce, mă voi duce» să-l întâlnesc pe cel care are cuvintele care «să mă aline», adică să retrezească speranța.

Îmi doresc ca toți cei care vor merge să-l vadă pe Papa să poată trăi din nou experiența întâlnirii tulburătoare descrisă de Manzoni: «De cum intră Cel-fără-nume, Federigo îi ieși înainte cu o înfățișare binevoitoare și senină, cu brațele deschise, ca și când l-ar fi așteptat. (...) Cu toate acestea, ridicându-și privirea spre chipul lui Federigo, se simți cuprins din ce în ce mai mult de un sentiment de venerație puternică, dar blândă totodată (...). Spunând acestea, întinse mâna, ca s-o cuprindă pe aceea a Celui-fără-nume. „Nu! Nu! strigă acesta. Depărtează-te, depărtează-te de mine! Nu-ți păta mâna atât de curată și de binefăcătoare! Nu știi ce a făcut mâna asta, pe care vrei s-o strângi!”. „Lasă-mă”, zise Federigo, luându-i-o cu o dragoste nemărginită, „lasă-mă să strâng mâna asta, care va îndrepta atâtea greșeli, care va răspândi atâtea binefacere, care va ușura

atâtea nenorociri, care se va întinde dezarmată, pașnică și umilită spre atâția dușmani”. (...) Cel-fără-nume se desprinsese din această îmbrățișare, (...) exclamă: „Dumnezeule cu adevărat mare! Dumnezeule cu adevărat bun! Mă cunosc acum, înțeleg cine sunt! Fărădelegile mele sunt în fața mea, mi-e groază de mine însumi și, cu toate acestea, simt o ușurare, o bucurie așa cum n-am mai simțit niciodată în blestemata mea viață!”» (A. Manzoni, *Logodnicii*).

Cine n-ar vrea să primească această îmbrățișare din partea papei Francisc? Acea îmbrățișare pe care am văzut-o repetându-se de-a lungul Anului cel sfânt al Milostivirii și care în curând va cuprinde în mod fizic și dieceza noastră ambroziană, așa cum subliniază cardinalul Scola: «Să-l întâlnești personal pe Papa, chiar și din mijlocul mulțimii, să primești acest dar (...) e o experiență care marchează viața» (11 februarie 2017). Îmi doresc ca uimirea pentru caritatea Papei față de noi să ne facă să ne dorim să fim ca el, experimentând valoarea personală și publică a milostivirii, care ne face – pe fiecare acolo unde suntem – să fim mâini care îndreaptă greșeli, care răspândesc binefacere, care îi ușurează pe cei nenorociți și care se întind dezarmate, pașnice și umilite, spre îmbrățișarea chiar și a dușmanilor.

Spunea don Giussani, fiu al acestei dieceze: «Fiecare dintre noi, atins de marea Prezență, e chemat să contruiască din nou casele distruse. (...) Fiecare dintre noi este, în fiecare zi – însă doar dacă aderă în mod sincer -, bunătate a lui Isus, voința lui de bine pentru omul care trăiește în aceste vremuri triste și întunecate», astfel încât «ia naștere spectacolul unor fragmente de popor, de societate diferită, definită de o atmosferă diferită, (...) în care o stimă reciprocă ajunge să fie posibilă » (*L'Osservatore Romano*, 10-11 februarie 1997). Și cu toții știm câtă nevoie avem să fim cuprinși de o privire plină de stimă ca să putem sta în picioare, fără frică, în fața provocării vieții care nu se sfârșește niciodată și pe care o întâlnim în fiecare zi.

*Președintele Fraternității
Comunione e Liberazione*